

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/93/2021
Identifikačné číslo spisu:	1412010251
Dátum vydania rozhodnutia:	10.02.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1412010251.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Petra Štífta v trestnej veci obvineného E. E. a spol., pre pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona sčasti spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona a sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 10. februára 2022 dovolanie obvineného E. E. podané prostredníctvom obhajcu JUDr. Gabriela Almášiho proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 12. apríla 2017, sp. zn. 2To/137/2016, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného E. E. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava IV (ďalej aj „okresný súd“) rozsudkom z 2. apríla 2015, č. k. 3T/105/2012-1373, uznal obvineného E. E. (v spoločnom konaní s D. M.) za vinného zo zločinu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona („Tr. zák.“) k § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. na skutkovom základe v ňom uvedenom s tým, že spoločným konaním s ďalšou trestnoprávne zodpovednou osobou S. I. uviedli do omylu pracovnú agentúru Q., a.s., a to tak, že dňa 8. decembra 2010 na požiadanie E. E. poškodená spoločnosť Q., a.s. poslala E. E. zmluvu o poskytovaní služieb, ktorú D. M. podpísal a opatril pečiatkou svojej firmy a takto opatrenú zmluvu E. E. odfaxoval do spoločnosti Q., a.s. následne sa v pracovnej agentúre zaregistrovali S. I., E. E., D. M. a za doprovodu E. E. a S. I. aj D. R., D. E., U. M., Q.Á. U., Q. U., E. C., S. C., I. C., I. H., U. Č. a C. R., pričom E. E. predkladal pracovnej agentúre pracovné listy/výkazy o odpracovaných hodinách v celkovom objeme 5.624 hodín podpísané D. M. a opatrené pečiatkou firmy D. M., Borský Mikuláš, IČO: XX XXX XXX, a na základe týchto pracovných výkazov vyplatila pracovná agentúra Q., a.s. v období od 11. decembra 2010 do 25. januára 2011 na vopred určené účty č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, č. XXXXXXXXXXXX/XXXX čiastku vo výške 23.896,76 eur a odviedla daň za zamestnancov vo výške 4.223,24 eur, pričom E. E., S. I. a D. M. už v čase objednávky o prezamestnanie vyššie uvedených osôb vedeli, že tieto osoby nikdy práce uvedené vo výkaze prác nevykonali a že vystavené faktúry od pracovnej agentúry Q., a.s. na preplatenie poskytnutých služieb nikdy uhradené nebudú a týmto svojím

konaním spôsobili poškodenej spoločnosti Q., a.s. škodu vo výške 28.120 eur.

Za to okresný súd u obvineného E. E. podľa § 44 Tr. zák. upustil od uloženia ďalšieho trestu s poukazom na rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 8T/89/2012. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku („Tr. por.“) poškodeného Q., a.s. odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie prokurátor, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) rozsudkom z 12. apríla 2017, sp. zn. 2To/137/2016, tým spôsobom, že v bode I. (bod II. sa týkal spoluobvineného) podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Tr. por. zrušil rozsudok okresného súdu ohľadom obvineného E. E. v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. bol tento obvinený uznaný za vinného pre pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák. v bode 1 spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák. a v bode 2 v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe v ňom uvedenom s tým, že

1. spoločným konaním s ďalšou trestnoprávne zodpovednou osobou S. I. uviedli do omylu pracovnú agentúru Q., a.s., a to tak, že dňa 8. decembra 2010 na požiadanie E. E. poškodená spoločnosť Q., a.s. poslala E. E. zmluvu o poskytovaní služieb, ktorú D. M. podpísal a opatril pečiatkou svojej firmy a takto opatrenú zmluvu E. E. odfaxoval do spoločnosti Q., a.s. následne sa v pracovnej agentúre zaregistrovali S. I., E. E., D. M. a za doprovodu E. E. a S. I. aj D. R., D. E., U. M., Q.Á. U., Q. U., E. C., S. C., I. C., I. H., U. Č. a C. R. pričom E. E. predkladal pracovnej agentúre pracovné listy/výkazy o odpracovaných hodinách v celkovom objeme 5.624 hodín podpísané D. M.P. a opatrené pečiatkou firmy D. M., Borský Mikuláš, IČO: XX XXX XXX, a na základe týchto pracovných výkazov vyplatila pracovná agentúra Q., a.s., v období od 11. decembra 2010 do 25. januára 2011 na vopred určené účty č. XXXXXXXXXXX/XXXX, č. XXXXXXXXXXX/XXXX, č. XXXXXXXXXXX/XXXX, č. XXXXXXXXXXX/XXXX, č. XXXXXXXXXXX/XXXX čiastku vo výške 23.896,76 eur a odvieďla daň za zamestnancov vo výške 4.223,24 eur, pričom obvinený E. E., S., I. a D. M. už v čase objednávky o prezamestnanie vyššie uvedených osôb vedeli, že tieto osoby nikdy práce uvedené vo výkaze prác nevykonali a že vystavené faktúry od pracovnej agentúry Q., a.s. na preplatenie poskytnutých služieb nikdy uhradené nebudú a týmto svojím konaním spôsobili poškodenej spoločnosti Q., a.s. škodu vo výške 28.120 eur,

2. po predchádzajúcej telefonickej a elektronickej komunikácii so spoločnosťou I. spol. s r.o., ktorú viedol z mobilného telefónu a ním vytvoreného emailu O..J..H.@gmail.com, v ktorej sa vydával za O. J., na základe objednávok zo dňa 2. februára 2011, ktoré potvrdil odcudzenou pečiatkou O. J. a zaslal ich do spoločnosti I. spol. s r.o. s touto spoločnosťou uzatvoril dodávateľskú zmluvu, ktorou si na vykonanie prác v spoločnosti I. spol. s r.o. objednal 4 pracovníkov - pomocných manipulantov a 12 obkladačov s tým, že týchto si sám určí a následne sa v dňoch 8. februára 2011 a 9. februára 2011 spolu s ďalšími ním určenými 10 pracovníkmi dostavil do priestorov spoločnosti I. s r.o. v Bratislave na ul. J. XX, kde boli s nimi uzatvorené Dohody o pracovnej činnosti a zároveň pre seba a jednotlivých pracovníkov prevzal tlačivá: potvrdenie o vykonaní služieb, na ktorých mal byť potvrdený nimi odpracovaný výkon, pričom sebe a jednotlivým pracovníkom vystavil potvrdenia o vykonaných prácach za obdobie od 8. februára 2011 do 14. februára 2011 a tieto potvrdil pečiatkou O. J., ktoré však v skutočnosti pracovníci nevykonali a tieto potvrdenia za účelom preplatenia prác následne predložil spoločnosti I. s r.o., ktorá na základe týchto potvrdení dňa 15. februára 2011 vystavila pre firmu O. J., IČO: XX XXX XXX, Stará Vajnorská XX., Bratislava, zálohovú faktúru č. XXXXX na uhradenie sumy 17.106,29 eur, následne E. E. odo dňa splatnosti tejto faktúry, teda od dňa 15. februára 2011 trval na urýchlennom preplatení prác pracovníkom v celkovom objeme 10.580 eur, lebo vedel, že zálohová faktúra z dodávateľskej zmluvy uhradená nebude, spoločnosti I. s r.o. však opakovane uvádzal opak a na výzvu tejto spoločnosti, aby predložil doklad o uhradení zálohovej faktúry dňa 17. februára 2011 predložil sfaľované potvrdenie o úhrade zo spoločnosti M., a.s., kde tvrdil, že z účtu č. XXX XXX XXXX/XXXX patriaceho O. J. bola uhradená zálohová faktúra, hoci vedel, že to tak nie je a tento účet patrí jemu samotnému a toto potvrdenie zo spoločnosti M., a.s. sám upravil tak, že z neho vymazal svoje meno a sumu 6,29 eur a následne do neho dopísal meno O. J. ako majiteľa účtu a sumu 17.106,29 eur ako prevedenú čiastku a takto sa svojím konaním pokúsil od poškodenej spoločnosti I. vylákať sumu 10.580 eur, pričom k vyplateniu tejto sumy nedošlo.

Za to krajský súd obvinenému E. E. podľa § 221 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l), písm. n) Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák. § 41 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. a § 42 ods. 2 Tr. zák. uložil spoločný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere tri roky so zaradením podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia s tým, že podľa § 41 ods. 3 Tr. zák. bol v celom výroku o vine a treste, ako aj v ďalších výrokoch, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad, zrušený rozsudok Okresného súdu Bratislava IV z 9. februára 2012, sp. zn. 3T/132/2011, a zároveň podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. bol zrušený vo výroku o treste trestný rozkaz Okresného súdu Trenčín z 20. januára 2014, sp. zn. 1T/86/2013, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. bol poškodený Q., a.s. s nárokom na náhradu škody odkázaný na civilný proces. Rozsudok krajského súdu prevzal obvinený E. E. 4. júla 2017 a jeho obhajca 19. júna 2017.

Proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie obvinený E. E. vo svoj prospech prostredníctvom obhajcu JUDr. Gabriela Almášiho podaním z 10. júla 2017 urobeným elektronickými prostriedkami, doručeným na okresný súd 14. júla 2017 (č. l. 1460 - 1466), ktorým navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil porušenie zákona v neprospech obvineného a podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil vyššie uvedený rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na nové prejednanie. Dovolateľ uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. s tým, že rozhodnutie bolo založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Dovolateľ uviedol, že sa stotožňuje s názorom okresného súdu, ktorý podľa § 44 Tr. zák. upustil od uloženia ďalšieho trestu s poukazom na rozsudok Okresného súdu Trenčín z 27. septembra 2012, sp. zn. 8T/89/2012, ktorým bol odsúdený na súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere päť rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia a má za to, že okresný súd aplikoval pri svojom rozhodovaní správne zákonné ustanovenia a vec správne právne posúdil, pričom v čase rozhodovania okresného súdu viedol riadny život, snažil sa zaradiť do spoločnosti, svoj čin úprimne oľutoval, čím sa podľa dovolateľa výrazne oslabila, ba priam vymizla potreba aplikácie represívnej funkcie trestného práva. Aj v prípade, že mal dovolací súd za to, že nie sú splnené podmienky pre výrok o treste vyhlásený okresným súdom, nepovažuje dovolateľ trest, ktorý mu bol uložený, za zákonný. Poukázal, že spoluobvinený D. M. bol odsúdený za ten istý skutok a bol mu uložený len podmienečný trest odňatia slobody a z konania nie sú zrejme žiadne osobitosti, ktoré by odôvodňovali výrazne prísnejší postih dovolateľa, keď obaja obvinení mali aj podobnú trestnú minulosť. Jediným relevantným rozdielom medzi nimi bola skutočnosť, že spoluobvinený M. má zdravotne postihnutú dcéru, ktorá je odkázaná na jeho starostlivosť a manželku, ktorá je poberateľkou podpory. Uvedené podľa dovolateľa spôsobuje značnú nerovnováhu medzi ich potrestaním až do takej miery, že ide o porušenie princípu spravodlivosti. Podľa dovolateľa iba výnimočné rodinné pomery neodôvodňujú tak výrazný rozdiel medzi uloženými trestami spoluobvinených v tej istej veci a dovolateľ má za to, že také právne posúdenie nemá žiadnu oporu v zákone a judikatúre s tým, že ustanovenie § 34 ods. 3 Tr. zák. má podpornú úlohu pri ukladaní trestu a v konečnom dôsledku výnimočné rodinné pomery môžu mať vplyv na zníženie trestu, ale nemôže to mať za následok značný rozdiel medzi trestami spoluobvinených, čo vyplýva z účelu predmetného ustanovenia, ktorým je nepochybne určitá korekcia trestu a nie povinnosť ponechať obvineného na slobode. Podľa dovolateľa, ak súd aj s prihliadnutím na výnimočné rodinné pomery uložil jednému zo spoluobvinených podmienečný trest odňatia slobody, nemôže inému spoluobvinenému v tej istej veci za rovnakých okolností prípadu s absenciou výnimočných rodinných pomerov uložiť tak výrazný odlišný trest.

K podanému dovolaniu sa vyjadrila Okresná prokuratúra Bratislava IV písomným podaním z 24. novembra 2021, doručeným na okresný súd 25. novembra 2021 (č. l. 1480 - 1481), v ktorom navrhla dovolanie podľa § 382 Tr. por. odmietnuť z dôvodov tam uvedených s poukazom, že dovolacie námietky obvineného nenapĺňajú uplatnený dovolací dôvod s tým, že dovolateľ namieta výlučne neprímeranosť uloženého trestu, čo nezakladá žiadny z dovolacích dôvodov a obvinenému bol uložený trest takého druhu a výmery, aký predpokladá ustanovenie, podľa ktorého bol odsúdený.

Spisový materiál bol predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“) na

rozhodnutie o podanom dovolaní 10. decembra 2021 a vec napadla na rozhodnutie do senátu 5 T, ktorý podľa daného rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhoduje v zložení JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Peter Hatala a JUDr. Peter Štíft. V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že dovolanie bolo podané na okresný súd ešte 14. júla 2017 a je neúnosné, aby bol spis okresným súdom predložený dovolaciemu súdu na rozhodnutie po takom dlhom čase od podania dovolania a zo spisu nie je zistiteľný relevantný dôvod takého postupu. Po predložení spisu dovolací súd doručoval obvinenému a obhajcovi vyššie uvedené vyjadrenie okresnej prokuratúry k dovolaniu, keďže to neurobil okresný súd (ide o úkon spadajúci pod ustanovenie § 376 Tr. por., ktoré má vykonať súd prvého stupňa).

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 5 Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. i) a podľa odseku 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 .

Po predložení veci Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom ustanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a spĺňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.). Zároveň ale zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Tr. por., pretože nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok určený na nápravu v zákone výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych pochybení súdov a predstavuje výnimočné prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Táto výnimočnosť je vyjadrená práve obmedzenými možnosťami pre podanie dovolania, aby sa širokým uplatňovaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia na úrovni riadneho opravného prostriedku. Dovolanie preto možno podať iba proti niektorým druhom súdnych rozhodnutí vydaných v trestnom konaní (sú výslovne uvedené v § 368 ods. 2 Tr. por., pričom minister spravodlivosti môže podať dovolanie aj proti rozhodnutiam uvedeným v § 371 ods. 2 Tr. por.), a to iba z dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení § 371 Tr. por. a dôvod dovolania sa musí v dovolaní vždy uviesť (§ 374 ods. 2 Tr. por.), pričom dovolací súd je viazaný uplatnenými vecnými dôvodmi dovolania (dovolateľom vytýkanými chybami) a nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, resp. z iných, dovolateľom neuvedených pochybení (§ 374 Tr. por., § 385 Tr. por.). Dovolací súd pri náprave namietaných pochybení preskúmava v zásade tie nedostatky, ktoré boli preskúmané už v odvolacom konaní a neboli napravené odvolacím súdom, ako aj pochybenia spôsobené odvolacím súdom. Tomu zodpovedá aj obmedzenie možnosti podať dovolanie v prípade, keď neboli využité riadne opravné prostriedky (§ 372 ods. 1 Tr. por.) a povinnosť obsahovo namietat skutočnosti známe v pôvodnom konaní zakladajúce niektoré z dovolacích dôvodov najneskôr v odvolacom konaní (§ 371 ods. 4 Tr. por.). Obsah konkrétne uplatnených vytýkaných chýb a tvrdení, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, by mal vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 Tr. por., pričom prípadné podradenie vytýkanej chyby pod nesprávny dovolací dôvod nie je

dôvodom pre odmietnutie dovolania. Ak však podané dovolanie iba formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania a v skutočnosti obsahuje argumenty a tvrdenia stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu alebo iného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ide o dovolanie, ktoré je potrebné podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť.

Obsahom podaného dovolania je namietanie uloženého trestu krajským súdom v dvoch smeroch, a to, že sa dovolateľ stotožnil s pôvodne uloženým trestom rozsudkom okresného súdu, ktorý rozhodol o upustení od uloženia ďalšieho trestu vzhľadom na iné odsúdenie dovolateľa a v ňom uložený trest, ktorý považoval vzhľadom na postoj dovolateľa k spáchanému činu a vedenie riadneho života v čase rozhodovania za dostačujúci a nebolo potrebné ukladať mu ďalší trest nad rámec súhrnného nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere päť rokov. V druhom smere dovolateľ namietal uložený trest z pohľadu trestu uloženého spoluobvinenému, ktorému bol na rozdiel od dovolateľa uložený podmienený trest odňatia slobody s probačným dohľadom.

Dovolací súd k tomu uvádza, že v dovolacom konaní je uložený trest možné obvineným namietat v podstate iba z dvoch dovolacích dôvodov, a to podľa § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Tr. por. [odhliadnuc od už obsoľtého dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. n) Tr. por. týkajúceho sa trestu odňatia slobody na doživotie]. Podľa ustálenej súdnej praxe (R 5/2011 - ide o stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 46/2010) vzájomný vzťah týchto dovolacích dôvodov je taký, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste a z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku. Všeobecné hľadiská stanovené pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Tr. zák. a nasl. a na rozdiel od ustanovení § 41 Tr. zák. a § 42 Tr. zák. o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu alebo ustanovenia § 47 ods. 2 Tr. zák., ktoré sú taktiež hmotnoprávne, ale kogentnej povahy, nemožno podradiť pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“ zakladajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstáť v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por.

Dovolateľ v dovolaní síce výslovne uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., avšak k tomuto dovolaciemu dôvodu neuviedol žiadne vecné pripomienky či vytýkané pochybenia a dovolateľ neuvádza, že mu mal byť spoločný a súhrnný trest uložený v rozpore s ustanoveniami § 41 ods. 3 Tr. zák. alebo § 42 Tr. zák., pričom namieta iba neprimeranosť uloženého trestu z toho pohľadu, že dostatočným bol trest uložený iným skorším rozsudkom v inej trestnej veci dovolateľa a malo byť rozhodnuté o upustení od uloženia ďalšieho trestu. Dovolací súd pripomína, že pri prerokovaní dovolania je viazaný jeho obsahom z pohľadu vytýkaných pochybení (nie uplatnených dovolacích dôvodov) a zákon mu neumožňuje posudzovať napadnuté rozhodnutie z vlastnej iniciatívy, resp. z iných pochybení dovolateľom neuvedených, čo je zrejme z obsahu ustanovení § 374 a § 385 Tr. por.

Z obsahu dovolania je zjavné, že dovolateľ v rámci uplatnených vytýkaných pochybení namieta výlučne neprimeranosť uloženého trestu, k čomu dovolací súd uvádza, že dovolateľom uvádzané námietky nespádajú pod uplatnený a ani iný dovolací dôvod. Neprimeranosť či prísnosť uloženého trestu je možné v dovolacom konaní úspešne uplatňovať len za predpokladu, že bol trest uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za daný trestný čin nepripúšťa, t. j. ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. V prejednávanej veci bol dovolateľovi ukladaný spoločný a súhrnný trest odňatia slobody podľa § 221 ods. 3 Tr. zák. (podľa ktorého je možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere tri roky až desať rokov) s použitím § 38 ods. 3 Tr. zák. (prevaha poľahčujúcich okolností) a § 41 ods. 2 Tr. zák. (spáchanie dvoch úmyselných trestných činov, z ktorých jeden je zločinom, spáchaných dvoma skutkami), čo malo za následok úpravu trestnej sadzby trestu odňatia slobody v konečnom dôsledku na rozpätie tri roky až desať rokov

dva mesiace a dvadsať dní (R 32/2009 - najprv dochádza k úprave trestnej sadzby podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. a následne podľa § 41 ods. 2 Tr. zák.), pričom dovolateľovi bol uložený trest odňatia slobody na samej dolnej hranici upravenej trestnej sadzby vo výmere tri roky. Číže dovolateľovi bol uložený jednak zákonom prípustný druh trestu, jednak v zákonom ustanovenej trestnej sadzbe.

Pokiaľ dovolateľ namietal, že mu s poukazom na trest uložený spoluobvinenému a podpornú úlohu ustanovenia § 34 ods. 3 Tr. zák. pri ukladaní trestov nemal byť uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, ale trest odňatia slobody s podmiennečným odkladom jeho výkonu, tak uvedené namietanie je z pohľadu dovolacieho konania irelevantné, keďže v konaní o tomto mimoriadnom opravnom prostriedku sa neposudzuje uložený trest z hľadísk zásad ukladania trestov podľa § 34 Tr. zák. ako v pôvodnom konaní, ale len z tých špeciálnych dôvodov, ktoré sú ustanovené v § 371 ods. 1 Tr. por. Ako vyplýva už z vyššie uvedeného, ani v prípade existencie takého pochybenia by uvedené nespádalo pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. ako „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“ (R 5/2011) a uvedené vyplýva z toho, že dovolací súd nie je ďalšou riadnou opravnou inštanciou na posudzovanie vecí, resp. ukladaného trestu zo všeobecných hľadísk účelu trestu ustanovených v § 34 Tr. zák. a uložený trest možno posudzovať v dovolacom konaní iba z presne v zákone vymedzených dovolacích dôvodov. Krajský súd pritom v napadnutom rozsudku veľmi podrobne rozviedol skutočnosti, ktoré ho viedli k tomu, že dovolateľovi bolo potrebné ukladať daný druh trestu, teda spoločný a súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody. To, že krajský súd v prípade spoluobvineného vyhodnotil jeho osobné a rodinné pomery (spolu s ďalšími skutočnosťami) tým spôsobom, že mu bol na rozdiel od dovolateľa uložený trest odňatia slobody s podmiennečným odkladom jeho výkonu s probačným dohľadom, nezakladá nemožnosť uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody u dovolateľa. Pokiaľ pritom dovolateľ poukazuje, že v prípade oboch obvinených malo ísť o rovnaké okolnosti prípadu, tak uvedené tvrdenie je nesprávne a v zásade treba v tejto súvislosti poukázať, že dovolateľ bol na rozdiel od spoluobvineného uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho zločinu podvodu (spáchanie dvoch čiastkových útokov) a súhrnný trest odňatia slobody mu bol ukladaný k odsúdeniu, ktorým bol uznaný za vinného opäť pre rovnakú trestnú činnosť (prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák.).

Na základe uvedených skutočností dovolací súd zistil, že podaným dovolaním nebol splnený žiadny dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a preto na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.